

Alegem oameni- rămânem la nivelul omului...

Între poporul evreu de odinioară, care a mers dintr-o încercare într-alta până în zilele noastre, și cel de astăzi este o distanță ca de la cer la pământ. Nemulțumirea și îndărătnicia lor i-a adus de la teocrație, adică de la conducerea, de la oblăduirea directă a lui Dumnezeu, la primele forme de organizare politică. Au fost conduși prin Moise, prin Iisus Navi, prin judecători. Ruptura s-a produs când au cârtit împotriva proorocului Samuel cerând rege.

Pentru cetatea Atenei, Platon considera: ca un popor să fie condus într-adevăr la culmile scopului său, ar trebui ca aleșii poporului să fie dintre oamenii cei mai deștepți, dintre oamenii cei mai culți, savanți și tot ce avea mai frumos și mai ales comunitatea.

Ei bine, acum, de pildă, să luăm, să urmărim firul popoarelor din zilele noastre. Este atâta indiferență, pentru că și popoarele antichității aveau și un alt gust politic, și o altă civilizație, aveau și o altă cultură și, după agerimea minții lor, reușeau să-și aleagă oamenii vrednici să-i conducă. Iar poporul nostru, în perioada aceasta a comunismului, când își alegea, de pildă, membrul de partid, era sigur că a ales pe cel mai bun dintre cetățeni, asta după ce a trecut de faza de încercare din '49, '60-'70 încoace, când și-au format elementele lor, cadrele lor în liceu, facultăți, școli în străinătate. Dar, ca să găsească un membru de partid, căutau și ei de acum oameni de elită, oameni noi. Și se opreau la câte unul pe care-l socoteau a fi foarte bun și care în același timp, era creștin și, atunci, nu putea fi ales pentru că: „bă, e foarte bun, dar e creștin, merge la biserică...” Deci deodată se pune problema aceasta a bunătății omului și anularea ei în același timp pentru că era creștin. Asta înseamnă tocmai inversarea întregului sistem de valori al omului.

Ce înseamnă politică?

Politica este arta de a conduce și nu e ușor. Dar să luăm arta de conducere a vremurilor noastre: forța, violența, furtul, sălbăticia și tot ce este mai degradat în societatea noastră. Cine este ales? Este ales, în sfârșit, un om care știe să cumpere, să vândă și să degradeze.

Ce înseamnă a alege?

A alege înseamnă să iei ceva bun din ceva. Ei, acum ce să iei din partidul comunist, care mergea ca oile? Îmi amintesc de cele mai multe ori cum plecam de la M-rea Bistrița și mergeam vreo doi kilometri, unde era secția de votare. Și unde mai pui că monahii erau chiar primii care intrau în sala de votare... Sigur că lumea venea de la biserică și noi veneam de la votare. Ce făcea monahul nostru în fața listelor de votare, în cabină - nu se știe.

Intram și eu acolo, consultam toate listele, n-aveam habar pe cine să pun ștampila, ce să fac, puneam trei-patru ștampile pe foaia de hârtie și o lăsam acolo... și unde mai pui că cu toată povestea asta, ieșea Partidul?! 85% - era fain aranjat. Și, atunci, cine putea să facă alegere corectă, cinstită? Cum să mai alegi oameni de elită din popor? Căci oamenii de elită se temeau să se mai bage în salata asta bolșevică, gândindu-se la ziua de mâine, la ce-i mai așteaptă. Avea omul o conștiință și

putere de judecată ca să stea de-o parte. Cu toate acestea, ieșea care socotea Partidul să intre la primărie, la strejărie, la prefectură și... vorba lui Caragiale, „fiecare cu steagul lui”.

Cât despre călugări, consider că este o sminteală să meargă la vot. Chiar și dacă merg din ascultare - asta nu-i ascultare.

Există două conduceri, una de la Dumnezeu și alta de la cel viclean. Conducerea de la Dumnezeu o formează păstorul cel bun, care intră pe ușă în staul, pe când cel viclean sare în ocol peste gard și oile nu-l cunosc. Tot așa și poporul se află astăzi în situația de a nu cunoaște pe cine alege. În aceste

condiții numai faptul că te-ai dus și ai intrat în sala de votare este compromițător.

Ca să alegi ceva valoros trebuia să alegi pe cel mai bun din comună, trebuia să fie gospodar, înțelept, fără vicii, să nu-l întâlnești oricum, umblând cu păhărelul la deget. Dar, spre surprinderea noastră, tocmai pe ei îi găsești acolo.

Avem exemple, de altfel, Partidul Țărănesc. Departe de mine să critic sau să laud acest partid, pentru că săracu' Brătianu este înghețat de mult, Maniu-mort la Sighet, se mai poate vedea doar celula în care și-a petrecut ultimele zile, iar urmașii lor s-au întovărășit tocmai cu samsarii care i-au ținut în pușcărie și au făcut cârdășie cu ei; au ajuns, în sfârșit în Parlament, în departamente, așa încât au ajuns să fie compromiși de n-a mai rămas nici urmă din ei. Și astăzi Partidul Democrat, „PMR”, „PSR”, „CPD” nu mai are nici un rival și el este ca pe vremea lui Ceaușescu, și bun, și rău. Și atunci țăranul nostru merge acolo fiindcă frunțașul din sat este PDS-ist sau altă coloratură și-i spune: „Vezi, măi, Ioane, când te duci la votare... tu lucrezi pentru mine și, dacă vrei să mai rămâi la serviciu - pune acolo votul”, „Da', am înțeles, tovarășu'”, „Ia și buletinele soției și ale copiilor și vino acolo și alege...” Și pentru om ca să rămână cu serviciu — merge și votează cu toată familia.

Mi-amintesc ... stăteam de vorbă cu un creștin după ce am ieșit de la biserică și m-a întrebă, că după aceea trebuia să mergă la votare: „Părinte, cu cine să votez?“, „Măi băiete, n-ai pe cine să alegi, dar fă-ți o datorie acolo cumva și, dacă pui acolo o pecete, ai grijă să nu-ți dai sufletul la judecată așa ușor, gândește-te!“ Dar spre surprinderea mea, el a mers acasă, a luat buletinele soției și ale celor trei copii, s-a dus la urne și a votat pentru toți încât a doua zi comuna Poiana Teiului a ieșit prima pe județ cu cele mai multe voturi pentru PDSR-sau cum îi mai spune.

Și atunci iată toată explicația mea în legătură cu omul sărac. Câtă ascultare dă omul acesta, năucit de politica ordinară? Eu *socotesc că o astfel de campanie electorală, la ora actuală, nu este decât o cerșetorie* care se învață într-atâția ani de școală în oraș, într-o laudă preamăresc un trecut nenorocit și mai preamăresc altul de viitor. După ce s-au așezat pe patru ani, au uitat de tot ce-au promis și mergem mai departe cu partidul în forma lui de sărăcie, de mizerie, fără conștiința poporului acestuia ajuns să cerșească o bucată de pâine sau un loc de muncă pe meleaguri străine. Și acum am ajuns să fim brațele de muncă cele mai ieftine. Până și negrii din Spania, după cum povestea cineva, au ajuns să spună românilor „sclavii albi“.

Cam asta a ajuns să fie starea de lucru în care-ți pui întrebarea: Ce să mai alegem?, Unde și ce să mai dai?, Unde este elita unui popor, care trebuie să conducă?, Unde mai este omul de jertfa, de sacrificiu, care să se poată pune în slujba adevărului și a binelui și să atingă culmile acestea ale creștinismului nostru ortodox?

Cam așa se poate vedea nimicnicia poporului nostru, care de atâția ani poate a cincea rundă de alegeri, a rămas tot la vechea formă de guvernământ... în atâția ani de suferință.

Îi înnebunesc televizoarele, calculatoarele și toate formele care le pot aduce un ban în plus, o pensioară, un loc mai de cinste. Totul se cumpără prin minciună și din cauza asta merge greu toată țara. Nici măcar ceea ce este al nostru nu este valorificat, ceea ce poate fi exploatat fără prea multe fonduri și ajutoare străine. Mă refer la latura agricolă. Chiar dacă un primar va încerca o aventură undeva într-o comună, în general, nu se îngrijește nimeni de pământ, de sectorul agricol.

Dacă se strică șoseaua undeva din cauza ploilor care mai vin, nu se îngrijește nimeni sau să facă podețuri sau să întărească malurile râurilor ca să se poată circula. Dacă se mai întâmplă acestea între două stadii de alegeri, mai aștepți vreo patru ani ca să treci pe „cărare“.

Ce trebuie să facem noi, pentru că la ora actuală nu se mai face politică? Acum nu mai putem face politică, pentru că ne-a rămas doar să ne mai salvăm valorile noastre ortodoxe în primul rând. Pe noi nu ne mai interesează altceva decât să repunem pe creștinul acesta ortodox, pe românul nostru, în drepturile pe care le-a avut acum câteva sute de ani, să-l vezi în puterile lui de altădată, în istoria lui, în tradițiile și-n obiceiurile lui și-n legile lui dumnezeiești, să-l vezi așa într-un Șaguna, într-un Avram Iancu, într-un Horia, Cloșca și Crișan, într-un Ionel Moța, Vasile Marin, în eroii noștri de la Aiud, Gherla și Pitești și-n toate locurile de sacrificiu.

Acesta este românul! *Românul nu este european la voia întâmplării.* Trebuie să știm că Europa nu poate face nimic fără o Românie latină și ortodoxă. Acum ei ne disprețuiesc și ne depărtează, ne vorbesc mai mult sau mai puțin răspicat și cu o indiferență usturătoare, dar aceasta atitudine vine încă de la începutul existenței statului nostru în arcul carpatic. Unitatea noastră a fost foarte puțin apreciată de puterile occidentale. Înafară de francezi și italieni, nimeni n-a mai putut să vadă în noi un popor legat și încheșat. Pe când noi, la câți suntem acum plus zece-doisprezece milioane de oameni sănătoși, am putea forma o mare forță economică, statală, religioasă și morală. Interesul, însă, pentru ei a fost întotdeauna să nu aibă aici un popor vrednic, care să știe ce vrea. Mereu am fost ținuți într-o stare de umilință și, pe cât a fost posibil - aproape să nu mai existăm, după cum se preconizează și azi.

Democrația pe care o trăim în drepturile omului este o anarhie, pe care o trăim de la o zi la alta: ne urâm, ne mușcăm și ne disprețuim... La aceasta contribuie și multitudinea partidelor, care are drept scop să ridice dezbinarea în cadrul poporului prin diversitatea și opoziția tendințelor. Unu-i dintr-un partid, altu-i din alt partid...

Care sunt drepturile omului? Care sunt, în sfârșit, puterea și forțele noastre? Unde sunt, ne punem întrebarea, fraternitatea, egalitatea și dreptatea? Sunt în băncile străinilor. Munca noastră, a bietului roman din toate timpurile este în buzunarul străinilor. Se mai duce cu traista goală ca să cerșească FMI-ului... Dar cine este FMI-ul, de unde are el fondurile acestea? Sunt luate din munca popoarelor. Și după aceea, vin și le dau ca o binefacere sau acordă ca împrumut munca săracului adunată și speculată.

Noi, într-adevăr, nu avem voie să facem politică, suntem Biserică cu drept divin. Dar când au lipsit, oare, oamenii Bisericii din viața politică? Niciodată. Să luăm domnia lui Ștefan cel Mare și Sfânt - a avut un Daniil Sihuștru, omul de rugăciune, omul de sprijin, omul de mare atenție pentru popor și pentru Moldova întreagă, Alexandru cel Bun a avut de sprijin pe Mitropolitul Iosif. Și toți „ierarhii“ istoriei noastre au fost prezenți acolo, și-au spus cuvântul și au dus aspirațiunile poporului nostru mai departe.

Nu facem politică, noi ne apărăm drepturile noastre, tradiției, viața, „sărăcia și neamul“, cum spunea marele nostru poet. Dar nici măcar acest drept nu-l mai avem. A face politică înseamnă a îndruma, a deschide mintea omului, că acesta este rostul și de aici pleacă creștinul nostru, de la sfatul Bisericii. Iar acesta a venit acum să ne spună că Biserica n-are voie să facă politică, mai ales preotul... Dar preotul e și el cetățean, la rândul lui, și, ca cetățean, are toate drepturile, dacă tot este vorba despre drepturile omului.

Armata - n-are voie să facă politică, ofițerul care s-a jertfit, care a murit pentru țară și din cele mai vechi timpuri câmpurile au fost pline de ostași, ei au apărat ordinea dinăuntru și din afară... Ei bine, n-are drept! Școala n-are drept! N-are drept nici justiția!... Nimeni n-are dreptul... Atunci pe seama cui rămâne alegerea? Pe cine mai punem noi? Pe jucăușii de pe cheiul gârlei?

Luăm scursurile societății și le punem în fruntea unui popor? Păi care este cinstea noastră? Vedeți cam cum stau lucrurile în această situație? Noi am fost și cu unii, și cu alții. A plecat Ceaușescu, au venit alții. Noi preamărim și cântăm și ne rugăm pentru ei. La altar cântăm „Mulți ani trăiască!”, ungem și preamărim. De ce facem asta? - Dumnezeu știe. Așa că apărem pe scena de la Alba Iulia și cu unii, și cu alții. Care este poziția noastră? Care-i elementul de demnitate și de prestigiu al unui popor? Batem din palme și cu unii, și cu alții.

Poporul stă în sărăcie și în mizerie și așteaptă de la Biserică un cuvânt tare, un cuvânt de răspundere, un îndemn ca să știe ce au de făcut. Nu-i spune nimeni, nici în biserică, nici în școală, nu-i spune nici în armată, nu-i spune din nici o parte... Și, atunci, unde să se ducă omul? Intelectualul nostru este așa de uzat și de plictisit încât e bucuros să aibă și el un oșișor acolo în cadrul statului, să tacă, să bea Coca-Cola, să cumpere o pereche de blugi și să mai ia câte o gumă. Și cu asta i-a întors spatele bunicului și tatălui de la țară. Unul stă, săracu' și așteaptă să-i vină feciorul de la înalta școală,

de la Academia Comercială din București, care ce comerț să mai facă, când totul e apă goală? Și, iată, așa, dragii mei, am ajuns la pustiul acesta de viață politică încât, într-un cuvânt, nu-și rămâne decât să scuipi toată rânduiala asta, cum spunea cineva acum câțiva ani, și să rămâi indiferent, să te rogi pentru această stare de lucru în care am ajuns. Pentru că nu ne-au mai rămas decât ochii de lacrimi și suferința... Dar aceasta este pentru poporul nostru creștin-ortodox o pregătire înțeleaptă și binefăcătoare spre drumul acesta al bucuriei și învierii. Alegem oameni, rămânem la nivelul omului. Alegem pe Dumnezeu, ne ridicăm la nivelul lui Dumnezeu. Ori acesta este scopul: de a ne ridica națiunea spre linia Bisericii și, decât să murim trădători, mai bine să murim pe câmpul de onoare fără să ne pierdem conștiința și sufletul. Avem un singur suflet, un Singur Dumnezeu, o singură credință și cu ea vom merge înainte Judecării.

Dumnezeu să binecuvinteze pe toți cititorii și să ne mai regăsim pe făgașul acesta al bucuriei noastre creștinești și monahicești!

Protos. Iustin Pârvu